

1. COMIAT

Som a Guayaquil, la capital de l'Equador,
un país de Llatinoamèrica.
En aquest país, no hi fa mai ni fred ni calor:
l'hivern és igual que l'estiu,
com a tots els països d'aquesta zona.

La Sandy és una noia d'aquest país: només té 18 anys.
Viu amb la mare i els germans. Ella és la gran.
El seu pare fa molt de temps que va marxar de casa
i no saben on para.
La seva mare està sense feina.
Té tres germans més petits.
La Sandy treballa en un mercat de la ciutat
i el sou que cobra és molt baix.

La Sandy ha decidit que vol ajudar la seva família
i vol anar a treballar a un lloc des d'on fer arribar diners
per pagar l'escola dels seus germans,
i que la seva mare no hagi de patir a l'hora de comprar menjar
perquè els diners no li arriben.
És el mateix que han fet altres companyes seves
i també la tia Xaro.

La tia de la Sandy, la Xaro, que viu a Barcelona des de fa temps,
ha trobat una família disposada a fer els papers
perquè ella hi pugui anar a treballar.
Fa més d'un any que ha començat els tràmits
per poder enviar-li el permís per treballar a Espanya.

Durant aquest temps, la tia Xaro li ha escrit moltes cartes
i alguna vegada fins i tot li ha trucat per telèfon.
Li ha explicat que, on viu ella, hi ha feines ben pagades,
que viurà amb ella i podrà enviar diners a la família.

Per fi, avui ha arribat la carta.
Aquesta carta tan esperada de la tia Xaro.

Amb la carta hi ha també el document que necessita
per treure's el visat per poder sortir de l'Equador.

La Sandy gairebé no s'ho pot creure:
tant de temps esperant i finalment ha arribat!!!
Sap que sense aquest paper no podria marxar a Barcelona
i quedar-s'hi a treballar.
La tia li diu, també, que s'espavili a demanar el visat,
perquè això no ho fan de seguida.

Passen uns mesos abans no aconseguix el visat.
I ara, amb el visat a la mà, la Sandy es prepara per fer la maleta.

Finalment, tot s'ha acabat. Ha arribat l'hora de la veritat!
Tantes il·lusions posades en aquesta idea, en aquest projecte!
En aquests moments, la Sandy només pensa
en la seva gran aventura.
Però té por, una por molt profunda que no es pot explicar.
Por de no poder fer-se enrere; por de no poder dir
que no vol marxar.
Li sembla que li faltaran les forces per mirar endavant.
Però ha de fer el cor fort¹ i emprendre el camí.

No vol pensar-s'hi més: prepara la maleta, hi posa la millor roba
i les coses que més estima.
També, les fotos de la seva família,
aquell collaret que li va regalar la seva amiga de l'ànima,
i l'osset de peluix que ha viscut tota la vida a la seva habitació.
No pot portar res més: allà ja veurà com se les arregla.

¹ **Fer el cor fort:** Sobreposar-se a una situació adversa i aparentar calma.

Així que avui, dia 29 de setembre de 2007, la Sandy,
amb els ulls plorosos i amb un pes molt gran al pit,
està tancant la maleta.

No vol que la seva mare ni els seus germans la vegin plorar.

En canvi, la seva mare no para de plorar.

Perquè la Sandy és el seu puntal, la que l'ajuda en tot i per a tot,
la que li dóna ànims quan a ella se li acaben.

La que li aporta els pocs diners amb què malviuen actualment.

Té por de no tornar a veure la seva filla,
que s'enamori d'un home de Barcelona,
es casi i tingui fills que ella mai no podrà acaronar.

La Sandy vol que la vegin contenta i decidida,
i no els diu la veritat: que es voldria quedar amb tots ells
per poder veure créixer els seus germans,
poder casar-se i tenir fills a l'Equador.
No vol que s'adonin de com pateix per no saber
amb què es trobarà ni quina feina li espera.

Per a ella tot és incertesa, tot és molt llunyà i desconegut.
Fa tant de temps que no veu la seva tia
que gairebé ni recorda la seva cara.

La mare i els germans de la Sandy no l'acompanyen a l'aeroport:
no tenen prou diners per pagar tants bitllets d'autobús.
Se n'hi va sola, arrossegant d'esma la maleta.